

показників преміювання; збільшення частки участі працівників у власності підприємства.

Вирішення завдання підвищення ефективності діяльності підприємства на основі партисипативного управління як мотиваційної складової організації та оплати праці передбачає використання таких його напрямків реалізації, як: формування робочих груп на розсуд самих працівників; самостійність у своїй роботі; декларація про прийняття управлінські рішення; бригадна (колективна) форма організації праці; гуртки якості; участь працівників у раціоналізаторській діяльності; участь працівників в інноваційних процесах на підприємстві та ін.

Таким чином, поступове впровадження практики оплати праці на основі партисипативного управління на вітчизняних підприємствах створить умови для повнішої реалізації трудового потенціалу працівників майбутнього, що сприяє прискоренню інноваційних процесів. Партисипативне управління проявляється у різних аспектах діяльності підприємства може стати невід'ємним компонентом його стратегічного розвитку на умовах глобальних змін.

Список використаних джерел:

1. Corace C.J. Engagement – enrolling the quiet majority. *Organization Development Journal*. 2007. Vol. 25. № 2. P. 171-175.
2. Garson D.G., Smith M.P. Organizational democracy: Participation and Self-management. Beverly Hills: Sage, 1976. 151 p.
3. Lawler E.E. High - involvement management. San Francisco: Jossey-Bass, 1986. 252 p.
4. Madjar N. The contributions of different groups of individuals to employees' creativity. *Advances in Developing Human Resources*. 2005. Vol. 7. № 2. P. 182-206.

ШЛЯХИ ПІДВИЩЕННЯ ІНВЕСТИЦІЙНОЇ ПРИВАБЛИВОСТІ БУДІВЕЛЬНИХ ПІДПРИЄМСТВ У СУЧАСНИХ УМОВАХ

В. І. ТРОЯН, доктор філософії з управління та адміністрування, старший викладач

Харківський національний університет

міського господарства імені О. М. Бекетова

troyan.vlada@gmail.com

Вітчизняні будівельні підприємства у сучасних ринкових умовах працюють у режимі жорсткої конкуренції та обмеженості ресурсів. Тому

існує гостра необхідність швидко реагувати на зміни зовнішнього політичного та економічного середовища з метою вдосконалення підприємницької діяльності шляхом ухвалення найбільш ефективних рішень у сфері управління виробництвом [1]. Контрольований розвиток стає запорукою успіху для будь-якого будівельного підприємства незалежно від форми власності та сфери діяльності. І цей процес потребує залучення інвестицій. Інвестиції відіграють важливу роль для реалізації процесу відтворення, в організації структурних перетворень, у досягненні максимального прибутку і тому сприяють вирішенню багатьох соціально-економічних проблем.

Слід визнати, що світова економічна криза суттєво знизилася обсяги доступних інвестиційних ресурсів, а потреби у них з боку вітчизняних підприємств будівельного сектору економіки досить високі [2]. Як наслідок, потенційні інвестори значно підвищили вимоги до основних показників підприємств, які претендують на залучення коштів інвесторів. Дослідження економічної літератури дозволяє укласти, фахівцями не вироблено єдиного підходу до трактування сутності поняття «інвестиційна привабливість». На наш погляд, під інвестиційною привабливістю слід розуміти багатовимірну, багатофакторну економічну величину, що характеризується сукупністю показників-індикаторів, що не зводяться один до одного, оцінювану лише непрямым шляхом через суб'єктивне узагальнення конкретним аналітиком інтегральних показників [3]. Якщо узагальнити існуючі підходи, їх можна об'єднати у такі групи: інвестиційна привабливість як ефективність підприємства; як потенційна можливість для інвестора; як показник вибору шляхом порівняння; як сукупність зовнішніх та/або внутрішніх факторів [4]. Інвестиційну привабливість можна як абсолютно самостійну категорію, характеризується як стабільністю фінансового становища. При цьому важливо оцінювати рівень конкурентоспроможності продукції та рівень орієнтованості підприємства на максимальне задоволення очікувань споживачів, а також інноваційний потенціал компанії. В умовах глобалізації економіки інвестиційну привабливість підприємства неможливо розглядати окремо від такої важливої складової, як інвестиційний клімат країни, біля якої функціонує підприємство [2]. Характер інвестиційного клімату залежить від дії комплексу взаємопов'язаних факторів: стабільність законодавства, ефективність інвестиційної політики держави щодо розвитку національної економіки країни, регіонів та суб'єктів господарювання.

Для регулювання інвестиційної привабливості можливе використання моделі прогнозування обсягу інвестицій у виробничу діяльність

підприємства. Ця модель дозволяє прогнозувати рівень інвестиційної привабливості залежно від різних значень показників, що визначають інвестиційну привабливість підприємства. Наприклад, зниження ставки рефінансування скоротить ризикову складову, що за незмінної економічної складової збільшить показник інвестиційної привабливості. Використання моделі прогнозування шляхом встановлення розрахункового значення показника інвестиційної привабливості підприємства дає можливість визначити очікуваний приплив капіталу у разі зміни ставки рефінансування. Зіставлення отриманого значення із потребою підприємства у капіталотворчих інвестиціях показує необхідність подальших змін. Якщо очікуваний обсяг інвестицій менший за необхідний, підприємство потребує подальших змін, спрямованих на поліпшення інвестиційної привабливості. Якщо очікуваний обсяг інвестицій більший за необхідний, рекомендується обмежити інвестиційну діяльність, щоб не допустити перенасичення підприємства інвестиційними ресурсами.

Цікавим і життєздатним є диференційований підхід до підвищення інвестиційної привабливості, що передбачає використання кваліметричного методу оцінки компаній для їхньої класифікації за рівнем привабливості для інвестора [3]. Щоб залишатися привабливим для потенційних інвесторів, підприємству недостатньо простої ідентифікації факторів, на які можна вплинути шляхом ухвалення управлінських рішень. Потрібно розробити загальну стратегію управління інвестиційною репутацією [1]. Така стратегія має включати такі елементи:

- діагностику стану підприємства та визначення найбільш активних інвестиційних переваг підприємства;
- аналіз особливостей та вимог інвестора (навіть у тому випадку, коли інвестором є власник підприємства);
- визначення інтегральних показників для оцінки інвестиційної привабливості;
- формування методики активного моніторингу інвестиційної привабливості;
- визначення методів візуалізації та презентації показників інвестиційної привабливості підприємства.

Проведене дослідження дозволяє зробити висновок, що основним методом підвищення інвестиційної привабливості у сфері підприємницької діяльності є формування інвестиційної стратегії підприємства, яку можна трактувати як єдину інтегровану систему, яка складається з багатьох

організаційних аспектів. Цілеспрямованість та високий професіоналізм управлінського персоналу в рамках цієї стратегії сприятимуть залученню на підприємство зовнішніх інвестицій навіть за умов несприятливого інвестиційного клімату в країні.

Список використаних джерел:

1. Гірна, О., Карп'як, І. (2019). Оцінювання тіньової економіки та її впливу на соціально-економічний розвиток. *Socio-Economic Relations in the Digital Society*, (2 (35-36)), 128–134.
2. Тимошук, М., Шишковський, С., Яворська, Н. (2019). Фінансові індикатори соціально-економічної взаємодії стейкхолдерів. *Socio-Economic Relations in the Digital Society*, (34), 107–114.
3. Н. О. Батьковець, Л. О. Марус'як. (2022). Маркетингові та правові аспекти мотивації споживачів до прийняття рішення про купівлю. *Вісник ЛТЕУ. Економічні науки*. № 66. 51-56.
4. Zhakupov, Y. K., Berzhanova, A. M., Mukhanova, G. K., Baimbetova, A. B., Mamutova, K. K. (2022). The impact of entrepreneurship on the socio-economic development of regions. *Business Strategy & Development*, 1–7.
5. Kondratenko, N., Papp, V., Romaniuk, M., Ivanova, O., & Petrashko, L. (2022). The role of digitalization in the development of regions and the use of their potential in terms of sustainable development. *Amazonia Investiga*, 11(51), 103-112.

ТЕОРЕТИЧНІ АСПЕКТИ УПРАВЛІННЯ ТА АДМІНІСТРУВАННЯ РОЗВИТКОМ ПЕРСОНАЛУ СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКОГО ПІДПРИЄМСТВА

С. Г. ТУРЧІНА канд. екон. наук

Сумський національний аграрний університет

sturchina68@gmail.com

А. В. МАЩЕНКО, здобувач вищої освіти «Магістр» ОП «Адміністративний менеджмент»

Сумський національний аграрний університет

annatsyganenko33@gmail.com

Прибутковість сучасного агробізнесу значною мірою залежить від чітко вибудованої системи менеджменту яка повинна забезпечувати не лише належну координацію трудової діяльності персоналу та оптимальний баланс процесів оновлення його кількісного складу, а й якісно налаштовану систему управління розвитком персоналу. Тому, поділяючи думки науковців [2, 4]